

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Tuệ Nhẫn

Năm 1997, một vị đại hộ pháp vừa mới vãng sanh, người nhà của bà liền thu hồi nơi dùng để hoằng pháp về làm của riêng. Cũng bởi nơi này vốn được mua bằng tiền cúng dường của thập phương, chỉ là vẫn chưa kịp làm thủ tục sang tên đổi chủ mà thôi.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến nhiều vị pháp sư, hộ pháp và cư sĩ vô cùng phẫn nộ. Mọi người đồng lòng lên tiếng, nhất trí cho rằng phải khởi kiện, dùng phương tiện pháp luật để đòi lại.

Lão pháp sư thấy tâm trạng của mọi người đang kích động như vậy, ngài không nói lời nào mà quỳ xuống, mọi người lập tức im bật. Lão pháp sư nói: “Quán trưởng vừa mới vãng sanh, tôi cầu xin mọi người! Đợi sau bốn mươi chín ngày rồi hãy tính”.

Sau bốn mươi chín ngày, có người nhắc lại chuyện này, lão pháp sư nói: “Đợi sau một trăm ngày rồi nói”.

Đến sau một trăm ngày, lại có người nhắc chuyện này, lão pháp sư nói: “Đợi sau một năm rồi tính”.

Một năm sau, lại có người đề cập chuyện này, lão pháp sư lại nói: “Đợi ba năm sau rồi hãy bàn”.

Lão pháp sư với lòng từ bi vô ngã, luôn nghĩ đến đại cục, trước giờ chưa từng tranh giành, đã nhường thì nhường đến cùng. Quả đúng như câu nói: càng nhường thì càng được nhiều, càng nhường thì càng thù thắng, nhường đến tận trụ sở chính của UNESCO.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”